

ROSALIA AGUILAR SOLACE

THE
GREAT LIBRARY
OF TOMORROW

HET BOEK DER WIJSHEID

ROMAN

Vertaald door Jonas de Vries

STANDAARD UITGEVERIJ

Nederlandse editie voor het eerst gepubliceerd in België in 2024 door
Standaard Uitgeverij

Copyright © TL International BV/Tomorrowland, 2024

Ontwerp cover en illustraties binnenwerk:

© TL International BV/Tomorrowland, 2024

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd
– op enige manier – zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

Alle personages in deze publicatie zijn fictief. Elke gelijkenis met bestaande
personen, levend of dood, berust op puur toeval.

ISBN 9789002278297

Vertaling: Jonas de Vries

Boekverzorging: Asterisk*, Amsterdam

Gedrukt in Nederland

Standaard Uitgeverij NV

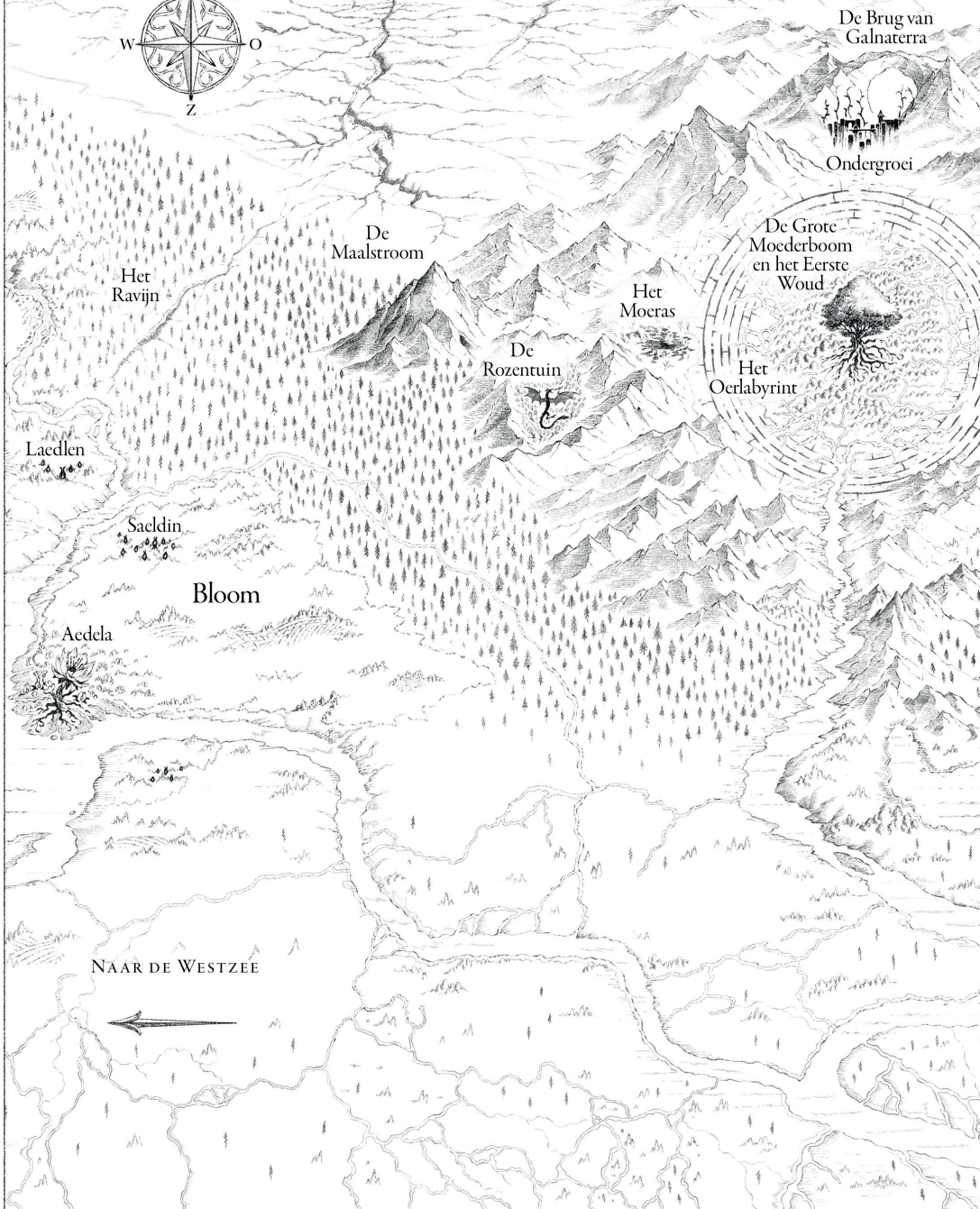
F. Rooseveltplaats 12

B-2060 Antwerpen, België

SILVYRA

Ten tijde van
Hoofdgeleerde Lyvanda

De Grote Ravijnen

NAAR DE NOORDVLAKTES

Her Oostelijke
Woud

De Raderberg

De
Woestijn

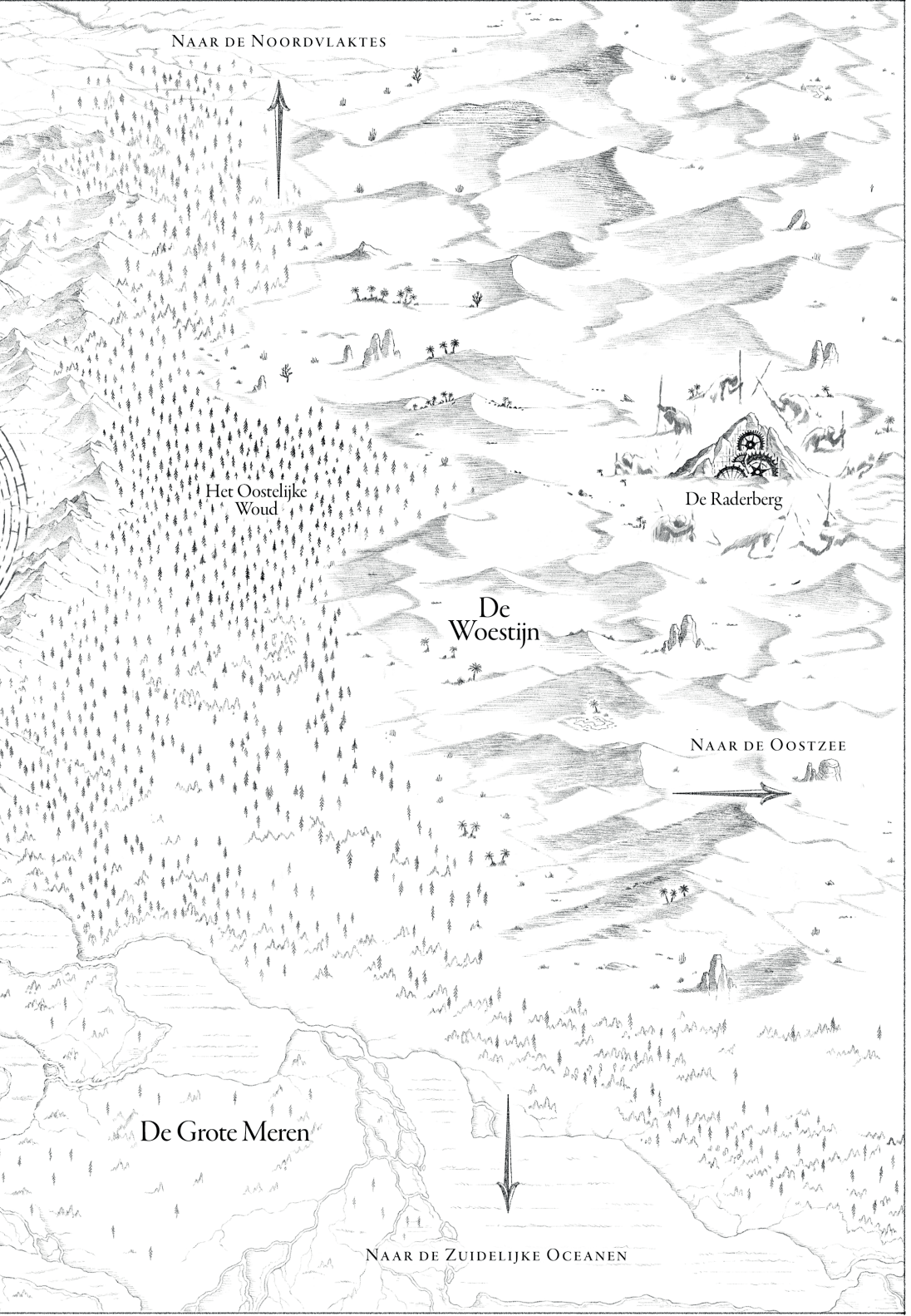
NAAR DE OOSTZEE

De Grote Meren

NAAR DE ZUIDELIJKE OCEANEN

PROLOOG

As stoof als grijze sneeuw over de drooggevalle oceaanbodem.

De eenzame man spoedde zich langs de lichamen die her en der op het zand lagen en hield geen enkel moment zijn pas in. Geen tijd om stil te staan bij wat hij zag. Hij negeerde de onnatuurlijk gedraaide ledematen en de kapotte gezichten. Schedels met opengesperde kaken, schreeuwend in stilte – een gekweld koor, verstomd.

De beenderen lagen verspreid rondom halfvergane scheepswrakken. Hier had het kwaad huisgehouden.

Dat het duister had gewonnen, maakte het des te toepasselijker dat de ontmoeting hier zou plaatsvinden, in het eerste rijk dat het onderspit had gedolven. Ooit een oord van licht en liefde waar een dubbelster had gewaakt over weelderige bossen, groene bergen en diepe oceanen, maar nu verzwolgen door het kwaad dat de man diende.

In dit verduisterde land konden enkel de allersterksten overleven en dat was vooral te merken aan de plek waar hij nu liep. Waar eens een enorme oceaan moest zijn geweest, zag hij nu een woestijnachtige vlakte waar enkel de verdroogde resten van reusachtige zeewezens resteerden, terwijl mistroostige torens van dood koraal hoog boven het levenloze zand uittoerden.

De man struikelde toen zijn voet achter een ribbenkast bleef haken. Snel schudde hij de broze en geblakerde resten van het ongelukkige slachtoffer los en ging door met het beklimmen van een duintop, waar de wind van wervelende sintels het sterkst was.

Zijn bestemming: het enorme gebleekte geraamte van het legendarische Gebronsde Zeemonster – een eeuwenoude kathedraal in de eindeloos uitgestrekte woestijn.

Ineens was hij blij dat hij zijn menselijke gedaante had aangehouden voor de ontmoeting, in plaats van de snelle, wendbare hondsvorm die hem eigen was. Het leek gepaster – gediensstiger – om de Verkondiger van Duistere Verhalen als mens tegemoet te treden, ook al deed de dreiging van de dood weinig voor zijn gemoedsrust in deze kwetsbare vorm. De bittere kou van de woestijn sijpelde door zijn huid, vooral bij zijn oogkas, waar hij zijn verschrompelde metgezel droeg, Myrtilus.

De orb vibreerde in zijn schedel: de zwakke energiestootjes die zo kenmerkend waren voor de manier waarop alle orbs communiceerden. Geen echte taal, maar wel een begrijpelijk patroon.

Dichtbij nu.

De mist werd dikker, als een gordijn dat voor de knekelkathedraal hing en slechts hier en daar een kijkje verschaftte in wat erachter lag. Zoals hij al had verwacht, begonnen de asregens toe te nemen. Grote sintels dwarrelden voor zijn voeten, een onnatuurlijke, bittere neerslag die rook naar vernietiging.

Plotseling werd hij zich bewust van honderden ogen die hem vanachter de verbleekte beenderen aanstaarden. De gecorrumpeerden en de woeste gedrochten in hun kielzog.

Die laatste, hellehonden eigenlijk, leken enkel uit geklitte vacht, bloeddoorlopen ogen en scherpe tanden te bestaan, maar het waren vooral de mensen die hem fascineerden. De voetsoldaten van een duistere macht. Tot nu toe had hij ze nog nooit van dichtbij gezien en die eerste aanblik ont nam hem bijna de adem. De anderszins normale gezichten – zij het getekend

door een hardvochtig leven – waren bedekt met een ziedend schrift dat als uitgelopen inkt over hun huid liep.

Hij wist dat de woorden afkomstig waren uit de angstaanjagendste verhalen ooit verteld. Ze waren gekerfd in de huid van alle schepselen die daar aanwezig waren, zowel mens als beest, om ze gekluisterd te houden aan het kwaad.

Het was een teken dat ze klaarstonden om te doden.

De man hield ze nauwlettend in de gaten terwijl hij de aswolk in liep. Ze waren er niet voor hem, maar voor degene wiens gedaante zich nu steeds duidelijker begon af te tekenen.

De man viel meteen op zijn knieën. ‘Ik ben gekomen, heer, zoals opgedragen.’

De Verkondiger stapte naar voren en trok zijn gloeiende mantel van sintels aan, alsof hij zich wilde hullen in beschermend vuur. De geur van brandend vlees drong zich op terwijl hij dichterbij kwam. Spetters gesmolten vet sprongen weg vanonder de mantel om sissend op de as aan zijn voeten uit te doven.

De mist trok genoeg op om zijn lijkbleke en ogenschijnlijk gezichtsloze hoofd te onthullen.

Heb je mijn bevelen naar de letter opgevolgd?

Hij voelde de stem eerder dan dat hij hem hoorde. De fysieke manifestatie van angst deed elk bot in zijn lichaam trillen en de woorden krioelden onder zijn huid als insecten, wat elke rationele gedachte onmogelijk maakte.

Het was het rauwe, verrukkelijke gevoel van puur kwaad.

‘Ik heb alles gedaan wat nodig was. De voorbereidingen zijn afgerond,’ zei hij, en hij boog zijn hoofd. ‘Het kwaad verspreidt zich door Silvyra... en daarbuiten. Het moment van uw wraak is aanstaande.’

Mooi. We hebben hier al lang op gewacht. Net als –

Maar hij maakte zijn zin niet af. Een van de pilaren van gebeente kraakte en brak, waarop de man die ertegenaan had geleund struikelend naar voren viel. Hij was nog jong, of dat was hij tenminste geweest voordat zijn eigen

verhaal vervangen was door de gecorrumpeerde taal van Discordia. Hij viel op zijn handen en knieën, maar krabbelde snel weer overeind, alsof er nog een kans bestond dat zijn misstap onbestraft zou blijven.

Die was er niet.

De Verkondiger aarzelde geen moment, stak zijn hand uit en maakte een klauwende beweging. De jonge man krijste terwijl de woorden op zijn huid nog intenser begonnen te gloeien. Ze barstten een voor een open, zodat er over zijn hele lichaam brandende scheuren ontstonden – een vulkanisch mozaïek.

Een tweede klauwende beweging zorgde dat de kronkelende man de lucht in werd geworpen. Er klonk een nat, scheurend geluid toen het slachtoffer in verschillende stukken uiteen werd gereten.

In de regen van bloed die volgde, richtte de Verkondiger zich weer tot zijn bezoeker.

En de beschermdraak?

‘Getemd, mijn heer. Het rijk Silvyra is klaar om ingenomen te worden door u en uw...’

Hij gebaarde naar de schepselen die zich om hen heen hadden verzameld, hun zichtbare huid bedekt met dansende letters.

Mijn Ongeschrevenen.

‘Uw Ongeschrevenen.’

De Verkondiger vertoonde geen enkele emotie, maar leek tevreden met het nieuws over de draak. Hij spreidde zijn armen en zijn mantel van sintels vonkte en gloeide.

Dan kunnen we nu afmaken wat ik al die jaren geleden ben begonnen. Ik zal dat vervloekte Boek laten zien wat de kracht van duistere verhalen is. Het mag dan wel geprobeerd hebben ze tegen te houden, alsof ze niet bestaan, maar dat verraad zal Silvyra duur komen te staan.

De man kon zijn opwinding over wat komen ging en zijn eigen rol in het succes nauwelijks verborgen houden. In zijn schedel voelde hij Myrtilus enthousiast vibreren.

Wat er nu gaat gebeuren, is van het allergrootste belang.

‘Begrepen, mijn heer.’

Keer terug naar de Grote Moederboom en vernietig al het bewijs van wat je al die jaren hebt gedaan. Dood iedereen die een bedreiging vormt. Creëer chaos. Zaai angst. Zij die ons tegenwerken, zullen verblind zijn door hun eigen onwetendheid. De strijd zal al gestreden zijn nog voordat hij goed en wel begint. Niets kan ons nog in de weg staan.

‘Begrepen.’ Hij boog zijn hoofd. ‘En de inval?’

Ik zal Silvyra verlossen van zijn hoeder en de dood ontketenen in het moederrijk. Een voorproefje van wat Papierwereld allemaal te wachten staat.

De Verkondiger mocht dan wel eeuwenlang opgesloten zijn geweest, maar hij was zijn krachten overduidelijk nog niet kwijtgeraakt. Hij stak zijn hand uit en maakte een vegende beweging met zijn vinger. Dat deed hij vijf keer, om vijf zilverkleurige strengen te tekenen die om elkaar heen begonnen te krullen. Daarna trok hij met een snelle beweging de strengen uiteen.

Door de opening die ontstond, werd een andere wereld zichtbaar. Een wereld die sommigen als een paradijs zouden bestempelen.

Na die onnatuurlijke handeling stapte de Verkondiger door de opening.
Het begint.